

† VARSANUFIE
ARHIEPISCOPUL RÂMNICULUI

*Nașterea Domnului – dorul nesfârșit al lui
Dumnezeu după oameni*
Scrisoare pastorală la Sărbătoarea Nașterii Domnului

Editura Praxis a Arhiepiscopiei Râmnicului
Râmnicu-Vâlcea
2019

† VARSANUFIE
ARHIEPISCOPUL RÂMNICULUI

*Nașterea Domnului – dorul nesfârșit al lui
Dumnezeu după oameni*

Scrisoare pastorală la Sărbătoarea
Nașterii Domnului

Editura *Praxis* a Arhiepiscopiei Râmnicului
Râmnicu-Vâlcea
2019

Coperta I: *Icoana Nașterii Domnului*
(frescă, sec. XVIII, Biserica *Toți Sfinții*, Râmnicu-Vâlcea)

Notă: Preacucernicii și Preacuvioșii Părinți din Arhiepiscopia Râmnicului vor citi această PASTORALĂ în bisericile parohiale sau mănăstirești la Sfânta Liturghie a Nașterii Domnului, iar la filiale a doua zi.

**Preacuviosului cin monahal, preacucernicului cler și
preaiubiților credincioși din cuprinsul
Arhiepiscopiei Râmnicului,
Har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, Fiul și
Sfântul Duh,
iar de la noi părințești binecuvântări!**

„Întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi,
că pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume,
ca prin El viață să avem.
În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu,
ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său
jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (I Ioan IV, 9-10)

*Preacuvioși și preacucernici părinți,
Iubiți fii și fiice duhovnicești,*

Biserica, una și nedespărțită, a mărturisit dintotdeauna în Simbolul niceo-constantinopolitan, dezvoltând învățătura de credință apostolică, că Mântuitorul Hristos este „Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut; Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Care pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria, și S-a făcut om”. Mărturisind acestea, teologia răsăriteană accentuează faptul că Mântuitorul Hristos, Care S-a înomenit din Fecioara Maria, este Unul și Același cu Ipostasul Dumneze-

iesc născut din Tatăl înainte de veci, deschizându-i omului posibilitatea îndumnezeirii firii sale omenești, adică a dezvoltării chipului lui Dumnezeu, primit la facerea lui, spre o asemănare tot mai deplină cu Acesta.

Astfel, înomenirea Domnului este „cel mai mare bun de pe pământ, prin care se mijlocește legătura și comuniunea cu Dumnezeu”¹, după cum afirmă întreaga teologie patristică. Înomenirea Fiului lui Dumnezeu, ca posibilitate a îndumnezeirii omului, devine piatra de temelie a Bisericii pământești; omul, dezechilibrat de căderea în păcat a protopărinților Adam și Eva, a reintrat pe făgașul lui firesc de a tinde spre asemănarea cu Dumnezeu: „Cuvântul lui Dumnezeu S-a făcut om, ca și tu să afli de la om, că omul poate ajunge dumnezeu”². Fiul lui Dumnezeu devine Fiul Omului, făcându-i pe toți oamenii fiii lui Dumnezeu prin înomenirea Sa: „În cel din urmă timp, Dumnezeu a hotărât să se nască nu profeți, și nici alții plăcuți Lui, ci chiar Cel Unul Născut al Său prin Fecioară, pentru ca mântuirea omenească, pierdută prin neascultarea unui singur om, să fie regăsită prin Dumnezeu omul și, pentru că o femeie adusese primului bărbat pricina morții, tot o femeie să poarte în trup omenească pricina vieții. Nu este o înjosire faptul că Fiul lui Dumnezeu S-a născut dintr-o fecioară, fiindcă a fost zămislit și adus pe lume ocolind cele ale firii. Fecioară a zămislit pe Fiul lui Dumnezeu întrupat de la Duhul Sfânt, Fecioară a născut, Fecioară a rămas după naștere și Același Fiu al lui Dumnezeu a devenit și Fiu al Omului”³. Înomenirea Fiului lui Dumnezeu a fost una reală, Dumnezeu luând asupra Sa ceea ce îi era străin firii Sale „căci S-a pogorât la smerenie și S-a arătat ca noi, nu ca să pătimească ceva din ale celor ce s-au

¹ CLEMENT ALEXANDRINUL, *Stromatele*, VII, IX, 52.1., traducere, introducere, indici și note de Pr. D. Fecioru, în *PSB*, vol. 5, Ed. IBMBOR, București, 1982, p. 508.

² CLEMENT ALEXANDRINUL, *Cuvânt de îndemn către eleni (Protrepiticul)*, I, 8.4, traducere, introducere, indici și note de Pr. D. Fecioru, în *PSB*, vol. 4, Ed. IBMBOR, București, 1982, p. 75.

³ BOETHIUS, *Articole teologice*, I, 4, traducere, note și indici de Prof. David Popescu, în *PSB*, vol. 72, Ed. IBMBOR, București, 1992, pp. 31-32.

obișnuit să facă nedreptăți, deci nu renunțând să fie Dumnezeu și Fiu cu adevărat, ci ca să ridice pe cel ce era în stare de rob și de creatură, adică pe noi, la slava care se află în mod propriu numai la El singur, făcându-ne fii ai lui Dumnezeu. Deci când e pus între noi, fiindcă S-a numit Întâiul Născut, nu-L forțăm să coboare la ceea ce e contrar firii Lui, departe de aceasta. Ci ne ridică mai degrabă El pe noi spre demnitatea cea mai presus de fire. Căci a declara că firea dumnezeiască și negrăită a fost forțată sau învinsă de creatură, cum n-ar fi cu totul absurd? Deci făcându-Se ca noi, nu înseamnă că va fi cândva ca noi, ca Unul ce-ar fi lepădat ceea ce-I este propriu, ci noi ne-am ridicat prin El mai presus de noi, depășind, prin cinstirea din partea Lui, măsura noastră, înălțându-ne spre ceea ce e sus și deasupra noastră”⁴.

Sfântul Grigorie de Nyssa, în paginile scrierilor sale, arată că firea omenească căzută în păcat a fost sfințită prin înomenirea Fiului lui Dumnezeu, dându-le acestora posibilitatea de a se naște în Trupul Său, adică în Biserică: „Vorbesc despre marea taină a dreptei credințe, prin care Dumnezeu S-a arătat în trup; despre Cel Ce era în chipul lui Dumnezeu și a petrecut între oameni în trup, cu față de rob; despre Cel Care, după ce Și-a însușit ca pârgă firea pieritoare a trupului, pe care a luat-o asupra Sa prin fecioria nestricată, sfințește împreună cu ea, întru nestricăciune, firea comună, prin cei ce se unesc cu El, prin împărtășirea de taină, hrănind trupul Său, adică Biserica, și articulând în chip cuvenit mădulele ce odrăslesc prin credință în trupul comun. Prin aceasta orânduiește totul în chip frumos, făcându-i pe credincioși ochi, gură, mâini și celelalte mădule, într-un mod cuvenit și armonic. Căci așa zice Pavel: *Un trup este, dar multe mădule* (I Corinteni XII, 14)”⁵.

⁴ SFÂNTUL CHIRIL AL ALEXANDRIEI, *Despre Sfânta Treime*, IV, traducere, introducere și note de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, în *PSB*, vol. 40, Ed. IBMBOR, București, 1994, pp. 152-153.

⁵ SFÂNTUL GRIGORIE DE NYSSA, *Tâlcuire amănunțită la Cântarea Cântărilor*, Omilia a XIII-a, traducere de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae și Pr. Ioan Buga, în *PSB*, vol. 29, Ed. IBMBOR, București, 1982, pp. 290-291.

Credința că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu constituie piatra de temelie a Bisericii, așa cum Hristos Domnul spune: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea” (*Matei XVI, 16*). Evanghelia Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan începe afirmând faptul că Hristos Domnul este Fiul lui Dumnezeu cel din veșnicie: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut” (*Ioan I, 1-3*) și se încheie prin mărturisirea că El, Mântuitorul Hristos, este Dumnezeu înomenit: „Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui” (*Ioan XX, 31*). Pentru răscumpărarea omului din păcat era nevoie ca Dumnezeu să Se facă om, mărturisește Sfântul Vasile cel Mare: „Dacă venirea Mântuitorului n-ar fi avut loc în trup, atunci Mântuitorul n-ar fi plătit morții prețul răscumpărării noastre și n-ar fi nimicit puterea morții. Într-adevăr, dacă ceea ce fusese supus puterii morții ar fi fost altceva decât ceea ce a luat asupra-Și Mântuitorul, atunci moartea n-ar fi încetat de a-și arăta mai departe lucrarea și n-am fi avut nici un folos din suferințele îndurate prin trupul purtător de dumnezeire. Dacă Mântuitorul n-ar fi omorât păcatul în trup, noi n-am fi fost înviați în Hristos, ci am fi rămas morți în Adam; ceea ce căzuse n-ar fi fost reînnoit, ceea ce fusese zdrobit și doborât n-ar fi fost ridicat din nou; ceea ce devenise străin de Dumnezeu, prin înșelăciunea diavolului, n-ar fi fost din nou înrudit și înfiat de Dumnezeu”⁶.

Dreptmăritori creștini,

Pentru noi creștinii, singura noutate care apare în istorie, singurul lucru care a avut puterea de a-l schimba pe om nu doar moral, ci și ontologic, este înomenirea Fiului lui Dumnezeu: „... lumea asta a noastră, a oamenilor, n-a cunoscut din veac decât

⁶ SFÂNTUL VASILE CEL MARE, *Epistole*, 261, II, traducere de Pr. Prof. Dr. Constantin Cornițesci și Pr. Prof. Dr. Teodor Bodogae, în *PSB*, vol. 12, Ed. IBMBOR, București, 1988, p. 538.

un singur eveniment cu adevărat ieșit din comun, uimitor și neasemuit: atunci, anume, când Fiul lui Dumnezeu S-a arătat cu adevărat pe pământ”⁷. Scopul principal al înomenirii Fiului lui Dumnezeu este aducerea omului în comuniunea de care el se desprinsese prin păcat; Dumnezeu „Se unise cu omul pentru ca omul să se îndumnezeiască prin acest amestec”⁸. Sfântul Ioan Casian, citând din scrierile Fericitului Augustin, arată că: „Pentru ca oamenii să se nască din Dumnezeu, S-a născut mai întâi Dumnezeu dintre ei: Hristos Dumnezeu. Și Hristos la nașterea dintre oameni n-a căutat pe pământ decât mamă, fiindcă tată avea în cer, născut din Dumnezeu, prin Care suntem făcuți, și născut din femeie, ca prin El să ne facem, din nou”⁹.

Voința Sa omenească, unită cu cea dumnezeiască, a așezat toate străduințele omenești în ascultare de voia Tatălui: „Și a coborât acolo chiar viața voastră și a adus moartea noastră, și a ucis-o din bogăția vieții Sale și a tunat, strigând ca să ne întoarcem de aici în acel ascuns de unde a venit la noi chiar în pântecul feciorelnic unde s-a unit cu El firea omenească, carne muritoare, ca să nu fie mereu muritoare. Și de aici «ca un mire care iese din camera sa de nuntă, bucura-se-va ca un uriaș care aleargă în drumul său»”¹⁰.

Hristos Domnul, „S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce” (*Filipeni II*, 7-8). A luat chip de rob pen-

⁷ EUSEBIU DE CEZAREEA, *Viața lui Constantin cel Mare*, 17, 15, studiu introductiv de Prof. Dr. Emilian Popescu, traducere de Radu Alexandrescu, în *PSB*, vol. 14, Ed. IBMBOR, București, 1991, p. 249.

⁸ SFÂNTUL GRIGORIE DE NYSSA, *Marele cuvânt catehetic sau despre învățământul religios*, 25, traducere de Pr. Prof. Dr. Teodor Bodogae, în *PSB*, vol. 30, Ed. IBMBOR, București, 1998, p. 322.

⁹ SFÂNTUL IOAN CASIAN, *Convorbiri duhovnicești, Despre Întruparea Domnului*, VII, XXVII, 1, traducere de Prof. Vasile Cojocaru și David Popescu, în *PSB*, vol. 57, Ed. IBMBOR, București, 1990, p. 878.

¹⁰ FERICITUL AUGUSTIN, *Confessiones — Mărturisiri*, IV, XII (19), traducere și indici de Prof. Dr. Docent Nicolae Barbu, în *PSB*, vol. 64, Ed. IBMBOR, București, 1985, p. 110.

tru a umple acest chip al nostru de strălucirea Lui dumnezeiască, așa cum lămuritor ne învață dumnezeiescul părinte Chiril al Alexandriei: „De dragul nostru, n-a ținut să rămână în demnități excelente și supreme, adică în chipul și egalitatea Tatălui, ci a ales golirea (chenoza) în trup, cu toate urmările ei normale și cuvenite, socotind această umilire ca nimic, numai ca să restabilească integritatea noastră, recreând firea de la început în El spre înnoirea vieții în Duhul”¹¹. Pentru noi, Fiul lui Dumnezeu a luat asupra Sa ceea ce se potrivea cel mai puțin naturii Sale, anume firea omenească¹². Dumnezeu, prin trimiterea Fiului Său, Care a luat trup omenesc, a venit ca păcatul să fie condamnat pierzării, ca legea păcatului să nu mai rodească în trup, ci cea naturală a binelui, ca oamenii să nu mai dea ascultare poftelor trupului, ci poruncii Duhului¹³: „Și pentru noi S-a făcut sărac, ca noi să trăim în moartea Lui și să ne îmbogățim în sărăcia Lui și să împărțim în chipul robiei Lui (II Corinteni IX, 8)”¹⁴. Înomenirea Fiului lui Dumnezeu a fost singura posibilitate de întoarcere a omului în Casa Tatălui Său: „A venit printre noi și S-a făcut om nu pentru Sine, ci a pregătit calea prin Sine și în Sine, pentru ca firea omenească să scape de moarte și să se întoarcă la nestricăciunea cea de la început”¹⁵.

Deși spunem că S-a întrupat, nu zicem că S-a îmbrăcat nu-

¹¹ SFÂNTUL CHIRIL AL ALEXANDRIEI, *Despre Sfânta Treime*, V, traducere, introducere și note de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, în *PSB*, vol. 40, Ed. IBMBOR, 1994, București, p. 188.

¹² ORIGEN, *Omilii la Cartea Facerii*, IX, 2, traducere, introducere și note de Pr. Prof. Teodor Bodogae, Pr. Prof. Dr. Nicolae Neaga și Zorica Lațcu, în *PSB*, vol. 6, Ed. IBMBOR, București, 1981, p. 45.

¹³ METODIU DE OLIMP, *Aglaofon sau Despre înviere*, II, VI-VIII, traducere, introducere și note de Pr. Prof. Dr. Constantin Cornițescu, în *PSB*, vol. 10, Ed. IBMBOR, București, 1984, p. 175.

¹⁴ SFÂNTUL GRIGORIE DE NYSSA, *Tâlcuire amănunțită la Cântarea Cântărilor*, XV, în *PSB*, vol. 29, traducere de Pr. prof. Dumitru Stăniloae și Pr. Ioan Buga, Ed. IBMBOR, București, p. 319.

¹⁵ SFÂNTUL CHIRIL AL ALEXANDRIEI, *Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan*, XI, 10, în *PSB*, vol. 41, traducere, introducere și note de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Ed. IBMBOR, București, 2000, p. 1054.

mai în trup Cuvântul lui Dumnezeu, ci prin numele de trup e arătat omul întreg¹⁶. Toate aceste învățături le putem citi expuse cu claritate și în *Tratatul despre întruparea Cuvântului* al Sfântului Atanasie cel Mare, care accentuează faptul că „Noi am fost motivul pogorării Lui, și neascultarea noastră a făcut iubirea de oameni a Cuvântului ca Domnul să vină la noi și să Se arate între oameni. Pentru că noi am fost pricina întrupării Lui și pentru a noastră mântuire S-a lăsat mișcat de iubirea de oameni ca să Se sălășluiască în trup omenesc și să Se arate în el”¹⁷. Cei ce nu înțeleg astfel înomenirea Fiului lui Dumnezeu, Îl răstignesc iar pe Hristos Domnul¹⁸. Hristos Domnul S-a înomenit, pentru ca noi să fim îndumnezeiți¹⁹, aceasta a fost dintotdeauna dreapta învățătură a Bisericii noastre. „Pentru aceasta a și venit Domnul, singurul doctor adevărat, pentru ca să vindece sufletele celor credincioși de patimile cele incurabile și să le curățească de murdăria leprei răutății”²⁰.

Căderea în păcat a adus omului un imens dor după Dumnezeu pe care nu l-a putut astâmpăra cu nimic. Depărtarea omului de Dumnezeu prin păcat a adus omului o continuă suferință, un continuu suspin după Dumnezeu, care nu s-a stins decât prin înomenirea Fiului lui Dumnezeu. Dar dacă omul a trăit și trăiește cu acest dor după Dumnezeu, până la starea bărbatului desăvârșit, când Hristos Domnul va trăi pururi în noi: „nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a

¹⁶ SFÂNTUL CHIRIL AL ALEXANDRIEI, *Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan*, V, 2, în PSB, vol. 41, p. 548.

¹⁷ SFÂNTUL ATANASIE CEL MARE, *Tratat despre întruparea Cuvântului și despre arătarea Lui nouă, prin trup*, I, IV, în PSB, vol. 15, traducere, introducere și note de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Ed. IBMBOR, București, 1987, p. 93

¹⁸ SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, *Ambigua*, II, 136, în PSB, vol. 80, traducere de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Ed. IBMBOR, București, 1983, p. 321.

¹⁹ SFÂNTUL ATANASIE CEL MARE, *Tratat despre întruparea Cuvântului și despre arătarea Lui nouă, prin trup* VI, LIV, p. 151.

²⁰ SFÂNTUL MACARIE EGIPTEANUL, *Cele cincizeci de omilii duhovnicești*, XLVIII, 3, în PSB, vol. 34, traducere de Pr. Pof. Dr. Constantin Cornițescu, Ed. IBMBOR, București, 1992, p. 277.

dat pe Sine Însuși pentru mine” (*Galateni* II, 20), Sfântul Maxim Mărturisitorul vorbește în scrierile sale și despre dorul nesfârșit al lui Dumnezeu de oameni: „din dor nesfârșit după oameni S-a făcut cu adevărat Cel Ce există prin fire Însuși cel iubit (dorit)”²¹, așa cum Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan mărturisește: „Întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viață să avem. În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre (*I Ioan* IV. 9-10). Hristos Domnul pentru noi S-a făcut ca noi, „din iubirea Sa nesfârșită de oameni, ca și noi să câștigăm pentru El slava în cele bune și să ne facem dumnezei mai presus de om, prin har și din iubirea de oameni”²².

Iubiți fii și fiice duhovnicești,

Dumnezeu, de la înălțimea Sa negrăită, Se coboară pe Sine în lume la o măsură a smereniei care nu poate fi cuprinsă de mintea omenească. Dumnezeu, făcătorul a toate, S-a născut din Preasfânta Născătoare de Dumnezeu ca prunc în peștera Betleemului și în iesle S-a culcat (*Luca* II, 7), învățându-ne pe noi oamenii ce înseamnă smerenia și faptul că iubirea presupune întotdeauna și jertfă prin smerirea de sine.

Pentru aceea trebuie și noi să ne facem prunci pe noi înșine, adică să urmăm simplitatea, smerenia și curăția acestora, precum Hristos Domnul zice: „Adevărat zic vouă: De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăția cerurilor. Și cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește” (*Matei* XVIII, 3-5). Lipsește tot mai mult lumii acesteia smerenia. Nu mai

²¹ SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, *Ambigua*, I, 5, p. 55.

²² Sfântul CHIRIL AL ALEXANDRIEI, *Glafire la Facere*, I, 4, în *PSB*, vol. 39, traducere de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Ed. IBMBOR, București, 1992, p. 30.

știm sau nu mai vrem să ne smerim, considerându-ne mai buni decât aproapele nostru. Ne vedem doar pe noi și nevoile noastre, uitând că în aproapele Îl găsim pe Domnul Însuși. Astfel, înțelegem de ce spiritualitatea răsăriteană acordă o importanță atât de mare smereniei în drumul omului spre asemănarea cu Dumnezeu: „A fost întrebare un Bătrân: Care este sporirea omului? Și el a răspuns: Smerenia! Altă sporire nu este. Căci cu cât coboară mai mult în smerenie, cu atât urcă mai mult în înălțime”²³.

Un alt lucru pe care trebuie să-l aprofundăm din lecția Nașterii Domnului este ascultarea desăvârșită pe care Domnul o pune înaintea noastră: Dumnezeu, Cel ce stăpânește toate, căci „împărăția Lui peste toți stăpânește” (*Psalmul* CII, 19), Cel Ce supune toate prin cuvântul poruncii Lui (*Psalmul* VIII, 6), S-a supus pe Sine, făcându-Se întru toate ascultător față de ceea ce L-a născut. Astfel și noi, ascultând de părinții noștri duhovnicești, să rămânem statornici și neclintiți în dreapta credință, dând pildă tuturor prin buna lucrare a noastră. Calea ascultării este întotdeauna calea smereniei pentru că omul se poate întoarce la ordinea dinaintea căderii în păcat numai prin pocăință și ascultarea de voia lui Dumnezeu, ceea ce implică lepădarea voii proprii. Nu trebuie să înțelegem prin ascultare doar o simplă conformare morală, ci, mai mult, o raportare existențială a persoanei umane la Dumnezeu, adică unirea rațiunii umane cu cea dumnezeiască. „Spuneau Părinții că acestea sunt cele pe care Dumnezeu le cere de la creștini: Să se supună Sfințelilor Scripturi, cele spuse să fie și făcute și să asculte de cârmuitori și de părinții duhovnicești”²⁴.

Să nu uităm că la cumpăna dintre anii 2019 și 2020, în noaptea de 31 decembrie spre 1 ianuarie, să aducem în fiecare biserică de parohie sau de mănăstire rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu pentru binefacerile primite de la El în anul ce a trecut și să-I cerem binecuvântarea dumnezeiască în toată lucrarea cea bună și folositoare din Anul Nou în care vom intra.

²³ *Patericul Mare*, XV, 263, Editura Bizantină, București, 2015, p. 777.

²⁴ *Patericul Mare*, I, 106, p. 159.

Totodată, vă facem cunoscut că anul 2020 a fost declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca *Anul omagial al pastorației părinților și copiilor și Anul comemorativ al filantropilor ortodocși români*. De asemenea, tot în anul în care intrăm, în Arhiepiscopia Râmnicului vor avea loc o serie de manifestări duhovnicești și culturale deosebite, prilejuite de împlinirea a 300 de ani de la nașterea în Împărăția lui Dumnezeu a Sfântului Cuvios Antonie de la Iezer, ocrotitor al acestei eparhii.

Fie ca sărbătoarea Nașterii Domnului, a Noului An și a Botezului Domnului să vă aducă multă pace, sănătate, bucurie și întărire spre împlinirea a toată fapta cea bună într-o iubire desăvârșită, să rămâneți tari și statornici în dreapta credință spre dobândirea Împărăției lui Dumnezeu.

La mulți ani într-o mântuire!
Un An Nou binecuvântat!

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor și către Hristos Domnul, Cel Născut în ieslea Betleemului, rugător,

† VARSANUFIE
Arhiepiscopul Râmnicului

© Editura *Praxis* a Arhiepiscopiei Râmnicului
Str. Arhiepiscopiei, nr. 1, Râmnicu-Vâlcea

editurapraxis@gmail.com

ARHIEPISCOPIA RÂMNICULUI

Str. Arhiepiscopiei, nr. 1, Râmnicu Vâlcea, cod 240178
O.P. 4, C.P. 419, Județul Vâlcea, România
Telefon: +40.250.738821
Fax: +40.250.734952
www.arhiepiscopiaramnicului.ro